

Cảm Ơn Em Có Tấm Lòng Đợi Thơ Tôi Từng Buổi Sáng

Hôm qua, trời không có nắng. Hôm nay, chắc chắn cũng không. Thật sự đã vào mùa Đông, hơn nửa nước Mỹ đầy tuyết. California đẹp tuyệt, bầu trời chỉ có mây trôi, chỉ không thấy được chân trời...vì mây hôm nay u ám!

Mở đầu bài thơ...tản mạn, đồ em tôi muốn nói gì? Nhớ em? Ở nói làm chi, có ngày nào mà chẳng nhớ? Có ngày nào hoa không nở...vì em, em đó mà thôi!

Hôm qua, Thứ Bảy, đi chơi, ngồi quán cà phê ngó gió...Gió nhẹ, phớt qua đám cỏ. Cỏ xanh, ai đó tóc vàng...Ba người chọn chỗ hành lang, mỗi một mình tôi hút thuốc! Cô gái Việt Nam tóc mượt nhuộm chi, ngờ nắng bất ngờ. Liên Kỳ nói như trong mơ: “Người mình tóc đen hết đẹp?”. Dương Ngọc Sum cầm cây viết phác chơi vài nét vô tình (*). Lúc đó, tôi ngồi làm thinh, thả khói bay theo tóc gió...

Ba thằng chúng tôi, lính bộ, không ai chiến tích để khoe, ba thằng đều...lính nhà quê, xa quê, gặp nhau thỉnh thoảng. Tiếc hôm nay trời không nắng, nhìn đường phố vắng, cũng buồn! Ba thằng có chung Cô Đơn, có chung Quê Hương mất hút. Tôi nhớ em, mong bất chợt thấy ai trước mặt tóc thề...Tôi không trong bụng Liên Kỳ, nó nghĩ gì tôi không biết. Sum đã dứt túi cây viết, tay vo tờ giấy vẽ vờ...

Bài thơ tôi thế xong rồi, gửi đi cho em đọc nhé! Biết đâu em lau mắt lệ mà ngày Thứ Bảy sáng trưng! Cảm ơn em có tấm lòng đợi thơ tôi từng buổi sáng...

Trần Văn Lệ